

היבטים לשוניים בפרשת קרח סט

דקדוקי קריאה בפרשת קרח ובהפטרה, ובראשון של חקת

טז ג כִּי כָל-הָעֵדָה: טעם מהפך בתיבה כִּי בלבד, הכ"ף במילה כָּל רפויה כדין בגדכפ"ת אחרי מילה המסתיימת בהברה פתוחה וטעם מחבר. יש לשים לב במקומות אחרים¹

טז ד תִּתְנַשְׂאוּ: ש"ן שמאלית בשווא נע, אחרת זה משנה את המשמעות.

טז ה וְאֶל-כָּל-עֲדָתוֹ: העמדה קלה באל"ף

טז ט הַמַּעֲט: המ"ם רפויה ללא דגש ובשווא נח, כן הדבר בהמשך

טז י וַתִּנּוּ בְהֵן | אִשׁ: וַתִּנּוּ במונח ולא במקף.

טז יב תִּלְיִנוּ: דגש חזק בלמ"ד, מלשון תלונה ולא לינה, שאז אין דגש והת"ו קמוצה.

טז טו אַחַד .... אֶת-אַחַד: יש לשים לב להבדלי הניקוד.

טז כו בְּכָל-חַטָּאתָם: הט"ת בחולם.

טז טז אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֵר: יש להאיץ מעט את קריאת תיבת וְאַהֲרֹן להסמיכה לקודמתה, שלא יישמע 'אַתָּה וְהֵם - וְאַהֲרֹן מִחֵר'

טז כא הַבְּדִלּוֹ: הטעמה משנית בבי"ת. כִּרְגָע: הכ"ף בשווא נע

טז כב הָאִישׁ: הה"א בקמץ והיא ה"א הידיעה לפי רב הפרשנים

טז כד הָעֵלּוּ: העמדה קלה בה"א בדומה גם בהמשך כז וַיַּעֲלוּ

טז כז וַנְּשִׂיָהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם: כך מוטעם ברב הספרים²

טז לד נָסוּ: במלעיל

טז לה וְהִתְאַבְּלָה: מלעיל.

יז ב וַיָּרָם: וא"ו החיבור בשווא נע ובמלרע, כן הדבר, דהיינו שווא בוא"ו, גם בפסוק הבא 'וַעֲשׂוּ' וַיְהִי'

יז ה וַכַּעֲדָתוֹ: הטעמה משנית בכ"ף

יז טו וַנַּעֲצֶרְהָ: העמדה קלה בנר"ן למנוע הבלעת הע"ן החטופה

יז כב וַיִּנָּח: היר"ד בפתח, דגש חזק בנר"ן ובמלרע

יז כג וַיֵּצֵא פָּרַח: טעם נסוג אחור ליר"ד. וַיֵּצֵא צִיץ: יש להיזהר בהפרדת התיבות, תיבות וַיֵּצֵא, וַיֵּצֵא במלעיל והצד"י בצירי.

יז כח כָּל הַקָּרֵב | הַקָּרֵב אֶל-מִשְׁכַּן ה' יָמוֹת: אֶל-מִשְׁכַּן ה' כד הפיסוק, גם לפי ההטעמה, אבל צריך להקפיד כאן יותר כדי שלא ישמע ח"ו מחרף, כ"כ במנחת שי.

יח ב וַיִּשְׁרְתוּדָד: הוא"ו בחירק מלא, אין לקרוא כאילו יש שם שווא ביר"ד³.

יח ד וְזָר לֹא-יִקְרָב אֲלֵיכֶם: טעם טפחא בתיבת וְזָר

יח ח לְמִשְׁחָה: המ"ם בקמץ קטן, כך גם בהמשך הפסוק לְחַק-עוֹלָם, קמץ קטן בח"ת

יט ט זָה-יְהִיֶּה לָךְ: תיבת זָה- מוקפת וכך היא ההטעמה הנכונה. אין טעם נסוג אחור ולכן לא שייך דגש חזק בלמ"ד מדין אתי מרחיק⁴

יח י יְהִיֶּה-לָךְ: נחץ (הטעמה משנית) ביר"ד מפני הגעיה שם, דגש חזק בלמ"ד מדין דחיק, כן הדבר

1 בקטע "בית יעקב" הנאמר ע"י עדות המזרח והמערב לפני שיר של יום אומרים פסוק ממכיה ד ה: כִּי כָל-הָעַמִּים ושם כִּי בכ"ף דגושה, ויש טועים בזה, גם סידורים.

2 לפי תורה קדומה, על סמך כל התיגאון, הטפחא בתיבת 'ונשיהם'

3 בתנ"ך ברויאר, גם בכתר בר-אילן אין ציון לחטף פתח בר"ש. לכן גם הנוהגים לבטא בכ"ו ר"ש בחטף פתח, אינם צריכים לנהוג כן כאן.

4 הטעם לא נסוג באשר טעם אינו נסוג להברה סגורה; אבל בנוסף לכך אין היר"ד מודגשת מדין דחיק. בחומשים גיגילים יש טעם מונח במילה זָה ולכן אין מקום לדגש. גם במדויקים, בהם זָה מוקפת ל-יְהִיֶּה, אין דגש דחיק ביר"ד.

בהמשך בפסוקים יד טו יח
 יח יג **יֹאכְלֶנּוּ**: הכ"ף בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מן הדפוסים
 יח טו **לְכַל-בְּשָׂר**: געיה בלמ"ד החטופה
 יח טז **בְּכוֹר-שׁוֹר**: געיה בב"ת החטופה. **כָּשֵׁב**: להיזהר משיכול האותיות
 יח כ **וַנְּחַלְתֶּךָ**: הטעמה משנית בלמ"ד והתי"ו בשווא נע
 יח כד **אֶת-מַעֲשֶׂר**: העי"ן בשווא נח, אין לקרא כאילו מנוקדת בפתח
 יח כו **בְּנַחֲלַתְכֶם**: געיה בנו"ן
 יח כז **וְכַמְלֵאָה**: געיה בכ"ף והמ"ם בשווא נע
 יח כח **מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם**: העי"ן בשווא נח והשי"ן בשווא נע
 יח כט **אֶת-מִקְדָּשׁוֹ**: הדל"ת בשווא נע, לא בקמץ
 יח ל **כְּתוּבֹאת גֵּרָן וְכְתוּבֹאת יֶקֶב**: תיבת **כְּתוּבֹאת** במלרע, אין טעם נסוג אחור

הפטרת קורח, שמואל א יא יד – יב כב:

יב ב **וְשִׁבְתִּי**: שי"ן שמאלית
 יב ג **וְאַעֲלִים**: הוי"ו אינה בקמץ כו"ו ההיפוך. העי"ן בשווא נח
 יב ה **מִצָּאתָם**: האל"ף כלל אינה נשמעת
 יב ט **סִיסְרָא**: הסמ"ך השנייה בשווא נע
 יב י **וְנַעֲבֹדְךָ**: כ"ף סופית דגושה
 יב יב **וְתֹאמְרוּ לִי**: טעם נסוג אחור לת"ו
 יב יד **אִם-תִּירָאוּ**: געיה בת"ו והרי"ש בשווא נע, לשון יְרָאָה ולא ראייה
 יב יז **וַיִּתֵּן**: הוא"ו שוואית ולא בפתח

ראשון של חקת

ב **וַיִּקְחוּ**: וא"ו בשווא נע. **אֵלֶיךָ פָּרָה**: הפ"א רפויה.
 ז **וְכַבֵּס**: הב"ת בסגול ולא בצירי, וכן בפסוק י'. **וְאַחַר יָבֹא אֶל-הַמַּחֲנֶה**: טעם טפחא בתיבת
וְאַחַר
 יד **בְּאֶהָל**: הב"ת בשווא
 טז **בְּחַלֵּל-חֲרֵב**: געיה בב"ת הראשונה
 יח **הַיּוֹ-נָשִׁים**: געיה בה"א. **בְּעֵצָם**: הבית פתוחה (אופייני לה"א הידיעה לפני עי"ן). **בְּחַלֵּל**: העמדה
 קלה בב"ת לציין מיודע